

delsen af Snekærme næppe endnu her i Landet kan siges at have forladt Forsøgsstadiet, men man gaar ud fra, at Kommunerne ved Tilrettelæggelsen af en rationel Snerydnings-tjeneste vil gøre Brug af ethvert tjenligt Middel og saaledes ogsaa benytte Snekærme i det Omfang, som de Erfaringer, der indhøstes i Fremtiden, godtgør Snekærmenes Anvendelighed. I Lighed med, at man allerede i November Maaned udlægger midlertidige Veje paa Steder, hvor de sædvanlige Vejforbindelser normalt spærres, naar der indtræffer større Snefald, bør man paa Steder, hvor Vejene erfaringsmæssigt er meget udsatte for at fyge til, søge at hindre dette ved allerede om Efteraaret at anbringe Snekærme o. lign. i passende Afstand fra Vejene.

Udvalget har overvejet, om der burde hjemles Vejbestyrelserne Ret til ved Ekspropriation at fjerne saadanne Hegn og lignende Beplantninger langs Veje, der medfører Drivedannelser paa Vejene. Under Hensyn til, at man derigennem vilde paaføre de langs Vejen liggende Lodder betydelige varige Ulemper til Afværgelse af Gæner, som er ret kortvarige og ofte kun indtræder med Aars Mellemrum, har man ikke villet stille Forslag om en Beføjelse af denne Art for Kommunerne.

Efter Snekastningsloven af 1904, skulde Snekastningsbyrden fordeles i Forhold til den Værdi, hvortil Ejendommene var ansat til Betaling af Ejendomsskyld til Kommunen (Skyldværdi), hvilken Værdi fremkommer, naar man fra den Sum, hvortil Ejendommen er vurderet til Ejendomsskyld, trækker de i den kommunale Ejendomsskattelov hjemlede Fradrag i Vurderingssummen. Ved Lov Nr. 83 af 31. Marts 1926 om kommunale Ejendomsskatter gik man imidlertid over til en ny Beskatningsform, hvorefter de kommunale Ejendomsskatter erlægges dels som kommunal Grundskyld, dels som kommunal Ejendomsskyld, hvilken sidste beregnes af det Beløb, hvormed Vurderingssummen til Ejendomsskyld overstiger Ejendommens Grundværdi, med de sædvanlige mindre Fradrag. Da Snekastningsbyrden efter Snekastningsloven skulde fordeles i Forhold til den samlede Ejendoms Værdi, altsaa uden Fradrag af Grundværdien, fastsatte Ministeriet ved Cirkulære af 22. November 1926, at man ved Snekastningsbyrdens Fordeling skulde lægge de Regler til Grund, der var gældende inden fornævnte Skattelov af 1926. I Overensstemmelse hermed finder Udvalget det mest stemmende med en hensigtsmæssig Fordeling af Snekastningsbyrden, at denne ogsaa fremtidig fordeles paa Grundlag af Ejendommens fulde Værdi, altsaa saavel Værdien af Jorden som af Bygningerne. Derimod maa man finde det naturligt, at Snekastningsloven med Hensyn til de nævnte mindre Fradrag i Vurderingssummen henholder sig til de til enhver Tid gældende Skattelove, hvorfor man har stillet Forslag om, at Fordelingen af Snekastningsbyrden skal finde Sted i Forhold til Ejendommens Vurderingssum til Ejendomsskyld med de Fradrag — bortset fra Grundværdien —, som med Hensyn til Beregningen af kommunal Ejendomsskyld er hjemlet i de til enhver Tid gældende Skattelove.

I Henhold til Snekastningslovens § 10 har enhver af de Ejere og Brugere af faste Ejendomme, der er inddraget under Naturalarbejdet, en vis Pligt til uden for Omgangen at forrette Snekastning mod Betaling. Undtaget fra denne Pligt er dog enhver, der staar i Postvæsenets eller i en Jernbanes faste Tjeneste. De fornævnte Landboforeninger m. fl. har udtalt Ønsket om, at denne særlige Fritagelse maa bortfalde. Da de paagældende ikke er fritaget for den dem ifølge Loven paahvilende almindelige Snekastningspligt, er der næppe heller nogen reel Grund til at fritage dem for den her omhandlede særlige Pligt, der som nævnt paahviler alle andre snekastningspligtige. Hertil kommer, at Jernbanefunktionærer ofte som Brugere af Ejendomme, der ikke er vurderet til Ejendomsskyld, vil være helt fritaget for Snekastning, saaledes at Undtagelsesbestemmelsen i Virkeligheden ikke har megen praktisk Betydning.

Bestemmelsen i Snekastningslovens § 19, hvorefter et Vandløb, der skærer en